

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 87/2022-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Ivana Fiačana (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Kucek & Partners, s. r. o., IČO 36 865 192, Námestie Martina Benku 26, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Adrián Kucek, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Tost/32/2021 zo 7. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1Tost/32/2021 zo 7. októbra 2021. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, prikázať najvyššiemu súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a zakázať najvyššiemu súdu pokračovať v porušovaní sťažovateľom označených práv. Sťažovateľ si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a predložených príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 1. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „vyšetrovateľ PPZ“) ČVS: PPZ-36/NKA-BA1-2021 z 19. marca 2021 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi vznesené obvinenie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 3 Trestného zákona na tom skutkovom

základe, že dosiaľ neznámi páchatelia [REDACTED] ponúkli úplatky [REDACTED] vo výške 150 000 eur mesačne a 160 000 eur mesačne v súvislosti s poskytovaním „ochrany“ a bezproblémovej výroby nelegálnych cigariet v priestoroch nachádzajúcich sa v obci Lipová a v mestskej časti Bratislava-Vajnory, ktorý úplatky odovzdal [REDACTED], aby ten prostredníctvom sťažovateľa odovzdal úplatok [REDACTED], toho času riaditeľovi Kriminálneho úradu Finančnej správy, pričom [REDACTED], [REDACTED] aj sťažovateľ si časť týchto súm, ktoré sú špecifikované v bodoch 2 a 3 uznesenia o vznesení obvinenia, ponechali. Celkovo za obdobie september 2019 až február 2020 mal [REDACTED] prevziať úplatky vo výške 900 000 eur v súvislosti s ochranou výroby v obci Lipová, z čoho si mal ponechať sumu 120 000 eur a sumu 780 000 eur odovzdal [REDACTED], aby ich on prostredníctvom sťažovateľa odovzdal [REDACTED], ktorému mala byť odovzdaná suma minimálne 200 000 eur. V prípade výroby v Bratislave-Vajnory mal [REDACTED] prevziať sumu 320 000 eur, z uvedenej sumy si mal ponechať 60 000 eur a zvyšnú sumu vo výške 260 000 eur mal odovzdať [REDACTED], aby tento sumu 200 000 eur odovzdal prostredníctvom sťažovateľa [REDACTED] a zvyšok si rozdelil so sťažovateľom (body 2 a 3 uznesenia o vznesení obvinenia). Uznesenie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor ÚŠP GP“) č. k. VII/1 Gv 8/21/1000-39 z 12. mája 2021.

3. Uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „ŠTS“) č. k. 4Tp/15/2021-61 z 23. mája 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 5Tost/32/2021 z 1. júla 2021 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Lehota väzby začala plynúť 20. mája 2021.

4. Sťažovateľ bol 19. mája 2021 a následne 25. augusta 2021 upozornený na zmenu právnej kvalifikácie jeho konania za skutky uvedené v bodoch 2 a 3 uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré po ostatnej zmene vyšetrovateľ PPZ právne kvalifikoval ako pokračovací obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 3 Trestného zákona spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

5. O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a nahradenie väzby peňažnou zárukou z 28. augusta 2021 rozhodla sudkyňa pre prípravné konanie ŠTS uznesením č. k. 4Tp/15/2021-293 z 27. septembra 2021 (ďalej len „uznesenie sudkyne pre prípravné konanie ŠTS“) tak, že u sťažovateľa zmenila dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku na dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) pominuli. Žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietla, pretože dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) naďalej trvajú, väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradila a žiadosť o nahradenie väzby peňažnou zárukou zamietla.

6. Napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu č. k. 1Tost/32/2021 zo 7. októbra 2021 boli sťažnosti prokurátora ÚŠP GP a sťažovateľa proti uzneseniu sudkyne pre prípravné konanie ŠTS zamietnuté podľa §193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodné.

II. Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení ním označených základných práv a slobôd podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu predniesol v troch rovinách; jednak rozporuje dôvodnosť trestného stíhania ako prvej materiálnej podmienky väzby, tvrdí neexistenciu dôvodov samotnej väzby a namieta, že odmietnutie nahradenia väzby miernejším prostriedkom nebolo dostatočne odôvodnené.

8. Vo vzťahu k namietanej dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd sa nevysporiadal presvedčivo s argumentom o nezákonnosti dôkazov svedčiacich proti sťažovateľovi, konkrétne malo ísť o výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] pred vznesením obvinenia, ktorá mala byť získaná v rozpore so zákonom. Sťažovateľ namieta, že konajúce súdy sa dostatočne nevenovali právnej kvalifikácii skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, ktorý oba súdy posúdili ako pokračovací obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 3 Trestného zákona, keď z dosiaľ zisteného skutkového stavu dôvodne vyplýva, že pre sťažovateľa je priaznivejšia právna kvalifikácia skutku ako zločinu podľa § 333 ods. 3 Trestného zákona (zločin podplácania), a poukázal na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej páchatelom pokračovacieho trestného činu môže byť iba priamy páchatel alebo spolupáchatel, ale nie účastník.

9. Existenciu preventívneho dôvodu väzby najvyšší súd odôvodnil druhovou podstatou stíhanej trestnej činnosti, spôsobom jej spáchania a stíhaním za skutok v inej trestnej veci, ako aj vysokým životným štandardom sťažovateľa a potrebou jeho udržania. Verejnú medializáciu osoby sťažovateľa pritom nepovažoval za „relativizujúci“ faktor vo vzťahu k riziku pokračovania v trestnej činnosti. Takéto odôvodnenie považuje sťažovateľ za nesprávne, všeobecné, nekonkrétne a fráзовité.

10. Najvyšší súd podľa sťažovateľa zaujal nedostatočné a najmä nepresvedčivé stanovisko aj vo vzťahu k prieskumu podmienok nahradenia väzby sťažovateľa len odkazom na právnu kvalifikáciu skutku a absenciu výnimočných okolností, pričom riziká pokračovania v trestnej činnosti vôbec nekonfrontoval s viac ako ročným (vrátane bezprostredne predchádzajúcej väzby) väzobným stíhaním sťažovateľa a nevysvetlil pretrvávajúcu prevahu verejného záujmu nad osobnou slobodou sťažovateľa.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu sudkyne pre prípravné konanie ŠTS o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby a nahradenie väzby peňažnou zárukou. Sťažovateľ tvrdí, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, keďže sa najvyšší súd ústavne konformným spôsobom nevysporiadal s jeho námietkami.

12. Ústavný súd v úvode pripomína, že vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná právomoc ústavného súdu len na preskúmanie dôvodu a spôsobu

obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku, alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02). Úlohou ústavného súdu je tiež sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne (ústavne konformným spôsobom) aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (obdobne napr. III. ÚS 271/07, II. ÚS 465/2011). Ústavný súd preto nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ak ich z ústavného hľadiska možno pokladať za akceptovateľné a udržateľné (IV. ÚS 333/08, II. ÚS 343/09, I. ÚS 459/2021).

13. Príslušné úvahy všeobecného súdu o splnení podmienok pre väzobné stíhanie obvineného by mali mať zákonný podklad vykladaný prísne reštriktívnym spôsobom a musia byť vyvedené vždy z povahy konkrétnej veci, zohľadňujúc osobu obvineného, jeho osobné pomery, rozsah potrebného dokazovania, jeho náročnosť a pod. Do týchto úvah súdu sa ústavný súd cíti oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku, prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto smere Slovenská republika viazaná (obdobne napr. I. ÚS 348/2016, I. ÚS 459/2021).

14. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a súdu rozhodujúceho o podanom opravnom prostriedku nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové konanie a konanie o opravnom prostriedku (v danom prípade konanie o sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby, pozn.) z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (obdobne vo vzťahu k iným typom konania porovnaj napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

15. Z uvedených hľadísk preskúmal ústavný súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v spojení s uznesením sudkyne pre prípravné konanie ŠTS č. k. 4Tp/15/2021-293 z 27. septembra 2021, ktorým bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá, a to vo svetle sťažovateľom prednesených argumentov.

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa v súvislosti s dôvodnosťou samotného trestného stíhania:

16. Sťažovateľ tvrdí, že trestné stíhanie voči jeho osobe nie je dôvodné, keďže dôkazy, ktoré boli podkladom pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia, boli získané v rozpore so zákonom. V konkrétnom poukazuje na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ktorá bola pred vznesením obvinenia podľa sťažovateľa získaná v rozpore so zákonom. Podľa sťažovateľa nemožno podozrivú osobu vypočúvať v procesnom postavení svedka bez toho, aby pred takouto výpoveďou vyšetrovateľ vyhotovil záznam o dočasnom odložení vznesenia obvinenia osobe postupom podľa

§ 205 Trestného poriadku. Vyšetrovatel' PZZ záznamom z 11. marca 2021 dočasne odložil vznesenie obvinenia [REDAKOVANÉ], avšak až potom, keď v danej veci opakovane vypovedal ako svedok (v dňoch 19. januára 2021 a 25. januára 2021 vypovedal menovaný v inej trestnej veci; po začatí trestného stíhania v danej veci 26. januára 2021 vypovedal v dňoch 26. februára 2021 a 1. marca 2021). Jeho výpovede pritom boli podstatným dôkazom pre vznesenie obvinenia sťažovateľovi (19. marca 2021).

17. Najvyšší súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k dôvodnosti podozrenia obvineného zo spáchania trestnej činnosti, ktorá mu je kladená za vinu, konštatoval, že v priebehu vyšetrovania a zhromažďovaním dôkazov od ostatného rozhodovania o väzbe obvineného nedošlo k zoslabeniu dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti menovaným. V celom rozsahu odkázal na odôvodnenie uznesenia sudkyne pre prípravné konanie ŠTS, z ktorého je možné zrozumiteľne vyvodit', prečo a z akých dôvodov bolo rozhodnuté o zamietnutí žiadosti obvineného (sťažovateľa) o prepustenie z väzby. Najvyšší súd zdôraznil, že v tomto štádiu trestného konania neprislúcha všeobecným súdom s konečnou platnosťou hodnotit' vykonané dôkazy, ako ani z nich plynúce závery. Sťažovateľom tvrdená procesná nepoužitelnosť výpovede svedka [REDAKOVANÉ], poukazujúc okrem iného najmä na uznesenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. IV/3 Pz 22/21/2000 vydané v inej trestnej veci obvineného v procesnom režime podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, nemôže podľa najvyššieho súdu v súčasnej fáze trestného konania obstať. V súvislosti s výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ], ktorý podľa sťažovateľa v „procesne nepoužitelných“ výpovediach uvádzal skutočnosti dôležité pre trestné konanie a ktoré sú, takpovediac, „na t'archu“ obvineného (sťažovateľa), si je potrebné podľa najvyššieho súdu uvedomit' niekoľko zásadne odlišných kontúr vo vzťahu k procesnej použiteľnosti takejto výpovede pred súdom (v konaní o vine a treste) a, naopak, jej procesnej použiteľnosti, resp. významu vo fáze trestného konania, keď orgány činné v trestnom konaní zisťujú existenciu skutočností odôvodňujúcich, že sa stal skutok, ktorý má znaky trestného činu a že tohto sa mala dopustiť konkrétna osoba.

18. Procesnú nepoužitelnosť dôkazného prostriedku (v tomto prípade svedeckej výpovede svedka [REDAKOVANÉ]) je podľa najvyššieho súdu potrebné chápať v tom zmysle, že nesmie byť podkladom pre meritórne rozhodnutie o vine obžalovaného, avšak procesný postup, pri ktorom skutočnosti zistené na základe (v neskoršom súdnom konaní procesne nepoužiteľnej) svedeckej výpovede tvoria podklad pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia inej osobe, je v súlade so zákonom. O to viac, ak sa na základe takejto výpovede neskôr dokonca potvrdí dôvodnosť vzneseného obvinenia na základe výsledkov ďalších uskutočnených procesných úkonov. Uvedené je podľa najvyššieho súdu potrebné vnímať v imanentnej súvislosti s § 2 ods. 5 (zásada legality) a ods. 6 Trestného poriadku (zásada oficiality), z ktorých pomerne jednoznačne vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedeli, a to z vlastnej iniciatívy tak, aby bol splnený účel trestného konania, bez toho, aby k tomu potrebovali formálny a zákonom predpísaný podnet (určitou výnimkou je v takomto prípade postup podľa § 196 a nasl., resp. § 199 ods. 1 Trestného poriadku), čo nachádza svoju zákonnú reflexiu mimo iného aj v § 199 ods. 2 Trestného poriadku, t. j. začatie trestného stíhania policajtom, ak sa o skutočnostiach odôvodňujúcich taký postup dozvie inak ako z trestného oznámenia.

19. Najvyšší súd v danom prípade uzavrel, že výsluchom svedka [REDAKOVANÉ] bol získaný dostatočný podklad použiteľný pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľovi vo fáze

počiatočného štádia trestného konania – začatie trestného stíhania, resp. vydania uznesenia o vznesení obvinenia.

20. Najvyšší súd taktiež upriamil pozornosť aj na ďalší aspekt uvedeného výsluchu [REDAKOVANÉ], ktorý vypovedal v procesnom postavení svedka, ktorý má povinnosť vypovedať pravdivo a jeho procesne účinné možnosti „vyhnúť“ sa postihu za prípadne nepravdivý obsah ním podanej svedeckej výpovede sú v tejto súvislosti obmedzené. Vo vzťahu k dôvodnosti vydania uznesenia o vznesení obvinenia najvyšší súd poukázal aj na ďalšie svedecké výpovede, napr. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktoré boli taktiež (okrem iného) podkladom uznesenia pre vznesenie obvinenia sťažovateľovi. Pomerne detailne a konkrétne sa najvyšší súd v napadnutom uznesení (str. 32 až 35 napadnutého uznesenia) venuje výsledkom dosiaľ vykonaného dokazovania a odkazuje na presné a výstižné zhrnutie výsledkov procesných úkonov a predbežných skutkových zistení, ktoré sú obsiahnuté v uznesení sudkyne pre prípravné konanie ŠTS. Najvyšší súd (str. 37 až 39) reaguje aj na jednotlivé námietky sťažovateľa k obsahu vykonaných dôkazov. Na základe uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že prvá podmienka väzby obvineného (sťažovateľa) je v súčasnom štádiu konania spoľahlivo daná a sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa vyhodnotil ako irelevantnú a bez zásadného významu vo vzťahu k dosiaľ presvedčivo preukazovanému a čo sa týka intenzity kvalitatívne rastúcemu dôvodnému podozreniu, že skutky v bodoch 2 a 3 uznesenia o vznesení obvinenia sa zrejme naozaj stali a mohol sa ich dopustiť aj obvinený.

21. Najvyšší súd sa stručne vyjadril aj k námietke sťažovateľa týkajúcej sa nesprávnej právnej kvalifikácie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Uviedol, že konanie sťažovateľa je zatiaľ podľa názoru najvyššieho súdu správne kvalifikované aj čo sa týka formy účastníctva. Poukázal pritom na skoršiu judikatúru (R 16/1988), v zmysle ktorej ak páchatel prijíma, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a koná tak bez súčinnosti s verejným činiteľom, dopúšťa sa trestného činu nepriameho úplatkárstva podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona. Ak však prijíma, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok v súčinnosti s verejným činiteľom, a to hoci aj pre neho, dopúšťa sa účastníctva na trestnom čine prijímania úplatku podľa § 21 ods. 1 a § 328, resp. § 329 Trestného zákona. Ak páchatel, ktorý sám vo veci všeobecného záujmu neobstaráva, prijíma, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok pre osobu, ktorá síce nie je verejným činiteľom, avšak obstaráva veci všeobecného záujmu, dopúšťa sa účastníctva na trestnom čine prijímania úplatku podľa § 21 ods. 1 a § 329 Trestného zákona. Presné ustálenie právnej kvalifikácie skutku má byť predmetom ďalšieho dokazovania a vývoja dôkaznej situácie ako takej. Nadkvalifikáciu skutku najvyšší súd v tomto štádiu konania nezistil.

22. Odpoveď najvyššieho súdu na uplatnené námietky sťažovateľa týkajúce sa dôvodnosti trestného stíhania považuje ústavný súd za konkrétnu, zrozumiteľnú, určitú a zároveň vyčerpávajúcu. Ústavný súd v tejto odpovedi neidentifikoval sťažovateľom tvrdenú arbitrárnosť, nezrozumiteľnosť, prípadne absenciu reakcie najvyššieho súdu na niektorú z jeho námietok. Na vznesenie obvinenia konkrétnej osobe musí byť preukázané dôvodné podozrenie, že k spáchaniu skutku, ktorý napĺňa znaky konkrétneho trestného činu, došlo a že tento skutok mohla spáchať, prípadne sa na jeho spáchaní mohla podieľať konkrétna osoba.

23. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že „dôvodnosť podozrenia“, že bol spáchaný trestný čin, predpokladá existenciu skutočnosti alebo informácií, ktoré by uistili objektívneho pozorovateľa, že dotknutá osoba mohla spáchať trestný čin (Sellahatin Demirtaş proti

Turecku, sťažnosť č. 14305/17, rozsudok z 22. 12. 2020, ods. 314; Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu, sťažnosť č. 15172/2013, rozsudok z 22. 5. 2014, ods. 88; Fox, Campbell a Hartley proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosti č. 12244/86, 12245/86, 12383/86, rozsudok z 30. 8. 1990, ods. 32). Čo je dôvodné, závisí od všetkých okolností, ale skutočnosti, ktoré vzbudzujú podozrenie, nemusia byť na tej istej úrovni, ako sú skutočnosti potrebné na odôvodnenie odsúdenia alebo dokonca podanie obžaloby (Merabishvili proti Gruzínsku, sťažnosť č. 72508/13, rozsudok Veľkej komory z 28. 11. 2017, ods. 184).

24. Uznesenie o vznesení obvinenia ako formálny predpoklad väzobného stíhania sťažovateľa bolo vydané, skutok, ktorý je sťažovateľovi kladený za vinu, napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu, pričom ako najvyšší súd sám uviedol, závery týkajúce sa právnej kvalifikácie skutku budú predmetom ďalšieho trestného konania. Čo sa týka dôvodného podozrenia, že sa na spáchaní skutkov mohol podieľať aj sťažovateľ, najvyšší súd poukázal nielen na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ale aj na výpovede už zosnulého [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Z výpovedí týchto osôb, na ktorých obsah najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia priamo poukazuje, vyplýva, že finančné prostriedky sa cez osobu [REDAKOVANÉ] mali sprostredkovane cez ďalšie osoby, konkrétne [REDAKOVANÉ] a sťažovateľa, dostať do dispozičnej sféry [REDAKOVANÉ] ako riaditeľa Kriminálneho úradu Finančnej správy pre účely „krytia“ nelegálnych prevádzok na výrobu cigariet. [REDAKOVANÉ] potvrdil, že finančné prostriedky pre účely krytia nelegálnej činnosti poskytol [REDAKOVANÉ] a potvrdil vedomosť (nepriamu) o tom, že mali byť prostredníctvom sťažovateľa (ktorý si mal časť týchto prostriedkov ponechať) odovzdané [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] potvrdil, že finančné prostriedky od [REDAKOVANÉ] mu boli sťažovateľom odovzdané pre účely krytia nelegálnej činnosti a sťažovateľ si časť týchto finančných prostriedkov ponechal. Uvedené výpovede dopĺňajú výpovede ďalších svedkov ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), ktoré sa týkajú samotnej existencie nelegálnych výrobní cigariet. Na základe uvedených skutočností koncipované odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považuje ústavný súd za dostatočne preukazujúce dôvodné podozrenie, že sa sťažovateľ mohol podieľať na trestnej činnosti, ktorá je mu kladená za vinu v tejto fáze trestného stíhania, a tvorí dostatočný materiálny podklad sťažovateľovho väzobného stíhania. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na nepresnosti a diskrepancie vo výpovediach jednotlivých svedkov, tieto rozpory a ich odstránenie budú predmetom konania všeobecných súdov o vine a treste.

25. Je potrebné zároveň zdôrazniť, že posudzovanie postupu v konaní z hľadiska jeho relevantných chýb je vecou komplexnej obrany proti vznesenému obvineniu (rámcujúcemu predmet trestného stíhania) v ďalších etapách konania vrátane (a najmä) konania súdneho, keď ústavný súd v tomto smere nenahrádza orgány činné v trestnom konaní a súd, resp. súdy vyššieho stupňa pri rozhodovaní o opravných prostriedkoch. Jeho prieskum v dotknutej otázke je teda pri posudzovaní ústavnej udržateľnosti rozhodnutia o väzbe obmedzený.

26. Ústavný súd uvádza, že nie je jeho úlohou v štádiu prípravného konania posudzovať správnosť právnej kvalifikácie skutku. Z hľadiska ústavného prieskumu je významné, či sa všeobecný súd zrozumiteľne a dostatočne presvedčivo vysporiadal s právnou kvalifikáciou skutku (obdobne aj III. ÚS 33/2021, bod 37, III. ÚS 29/2015, bod 29). Pokiaľ by ústavný súd hodnotil správnosť právnej kvalifikácie skutku, atrahoval by si právomoc všeobecných súdov, ktorá mu z hľadiska

subsidiarity neprislúcha (obdobne aj III. ÚS 518/2021, bod 13, III. ÚS 523/2021, bod 18, III. ÚS 675/2021).

27. Ústavný súd tiež konštatuje, že vymedzenie skutku tvoriaceho podklad pre vedenie trestného stíhania vedeného väzobným spôsobom sa v závislosti od stále prebiehajúceho dokazovania môže vyvíjať, o čom svedčí aj fakt, že v prípade sťažovateľa počas vyšetrovania došlo k zmene právnej kvalifikácie skutku už dvakrát. Najvyšší súd sa zaoberal námietkou sťažovateľa týkajúcou sa nesprávnej právnej kvalifikácie skutku a konštatoval, že v danom štádiu trestného konania nezistil jeho nadkvalifikáciu. Svoju úvahu o účastníctve sťažovateľa na trestnom čine, ktorý sa kladie sťažovateľovi za vinu, taktiež odôvodnil (bod 21). K námietke sťažovateľa, že páchatel'om pokračovacieho trestného činu môže byť iba priamy páchatel' alebo spolupáchatel', a nie účastník na trestnom čine, pretože pri účastníctve naplnil organizátor, návodca alebo pomocník inú skutkovú podstatu trestného činu, ústavný súd opakuje to, čo už uviedol v uznesení č. k. III. ÚS 675/2021, kde bolo predmetom jeho prieskumu rozhodnutie o vzatí sťažovateľa do väzby v tejto trestnej veci, a to že námietka presahuje ústavný rámec prieskumu. Je vecou všeobecných súdov rozhodujúcich v merite veci, aby na základe uskutočneného a v danom čase aktuálneho stavu dokazovania ustálili presnú právnu kvalifikáciu skutku. Účelová nadkvalifikácia skutku ako obzvlášť závažného zločinu je spôsobilá sa negatívne prejaviť pri rozhodovaní všeobecného súdu o väzbe, napríklad pri nahradení väzby menej invazívnymi procesnými prostriedkami. Avšak v prípade sťažovateľa bol výrok o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a ponukou peňažnej záruky odôvodnený nielen odkazom na neexistenciu výnimočných okolností prípadu (ktorých existencia sa pre nahradenie väzby pri obzvlášť závažnom zločine podľa § 80 a 81 Trestného zákona vyžaduje), ale aj ďalšími skutočnosťami, akými bola aj závažnosť trestnej činnosti korupčného charakteru, profesijné a hmotné predpoklady obvineného, ako aj spôsobilosť navrhnutých náhradných inštitútov dostatočne účinne minimalizovať hrozbu pokračovania v trestnej činnosti (body 37 a 38 uznesenia). V danom štádiu konania ústavný súd preto nepovažuje právnu kvalifikáciu skutku z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich z ústavného prieskumu zásahu do sťažovateľovej osobnej slobody (teda z hľadísk relevantných pre posúdenie ústavnosti sťažovateľovej väzby s ohľadom na stav existujúci v čase rozhodovania najvyššieho súdu) ako účelovú alebo arbitrárnu.

28. Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v súvislosti s existenciou materiálnej podmienky väzobného stíhania za odôvodnené ústavne udržateľným spôsobom. Možno uzavrieť, že otázka právnej kvalifikácie skutku bude predmetom ďalšieho dokazovania a vývoja dôkaznej situácie ako takej.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa v súvislosti s existenciou dôvodov väzby:

29. Sudkyňa pre prípravné konanie ŠTS vzhladla dôvod preventívnej väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku jednak v charaktere a závažnosti trestnej činnosti proti poriadku vo verejných veciach, ktorá sa obvinenému kladie za vinu a ktorej podstata spočívala v prijatí úplatku pre účely, aby iné osoby mohli bez problémov vykonávať nelegálnu činnosť spojenú s výrobou cigariet, pričom toto konanie nebolo jednorazové, protiprávna činnosť mala byť páchaná počas obdobia niekoľkých mesiacov a prebiehala na pravidelnej báze. Uviedla, že v súvislosti s ukončením podnikateľských aktivít sťažovateľa je možné predpokladať,

že by sa naďalej dopúšťal rovnakej trestnej činnosti, ktorou by si nahrádzal stratený legálny príjem, pričom dôvodnosť tejto obavy je umocnená tým, že sťažovateľ je na základe právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia trestne stíhaný aj v inej trestnej veci „korupčného charakteru“, konkrétne zasahovania do nezávislosti súdu, ktorého podstatou bola úplatná snaha ovplyvňovania sudcu v jeho prospech. Medializáciu osoby sťažovateľa a voči nemu vedených trestných konaní pritom nepovažovala za prekážku, ktorá by mu bránila pokračovať v protiprávnom konaní korupčného charakteru, k páchaniu ktorého má mať zrejme osobnostné sklony a predpoklady vo forme vytvorených kontaktov.

30. Najvyšší súd v napadnutom uznesení reagoval na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa, ktorý, odvolávajú sa na názor ústavného súdu vyslovený v uznesení č. k. III. ÚS 33/2021, spochybnil možnosť odôvodniť preventívnu väzbu druhom trestnej činnosti a spôsobom jej spáchania. Najvyšší súd poukázal na staršiu judikatúru ústavného súdu, no najmä na aktuálne uznesenie č. k. IV. ÚS 384/2021 zo 17. augusta 2021, v ktorom ústavný súd uviedol, že dispozícia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je naplnená len vtedy, ak charakter trestnej činnosti v rozsahu vzneseného obvinenia je takou skutočnosťou, ktorá v reálnych súvislostiach a aktuálne (v čase rozhodovania súdu o väzbe) vyvoláva dôvodnú obavu z páchania ďalšej trestnej činnosti obvineným v prípade negatívneho rozhodnutia o väzbe.

31. Najvyšší súd zdôraznil, že samotná podstata trestnej činnosti, z ktorej je sťažovateľ obvinený, má spočívať v opakovanom konaní narušujúcom poriadok vo verejných veciach a ich riadnej správe – laicky povedané „vybavovačstvo“ vykonávané s tým cieľom, aby konkrétne osoby mohli vykonávať zrejme nelegálnu výrobu cigariet „pod záštitou“ sťažovateľa, ktorému sa údajne mali za tento „ochranný dáždík“ odmeňovať podľa všetkého poskytnutím úplatkov. Aj najvyšší súd uviedol, že v danej veci nemožno opomenúť, že sťažovateľ je obvinený aj v inej trestnej veci nápadne podobného charakteru a v spojení s možným nemalým finančným ziskom, ktorý mohol sťažovateľ pokračovaním v trestnej činnosti získať, u najvyššieho súdu obava z možného protiprávneho konania sťažovateľa v rámci dôvodu preventívnej väzby zatiaľ prevažuje nad ochotou najvyššieho súdu dôverovať obvinenému, že by v prípade jeho prepustenia na slobodu zanikla hrozba v pokračovaní trestnej činnosti druhovo rovnakého charakteru.

32. Medializáciu osoby sťažovateľa a jeho trestných stíhaní najvyšší súd nepovažuje za skutočnosť, ktorá by znižovala hroziace riziko v pokračovaní trestnej činnosti, pretože už predtým, ako sa stal dôvodne podozrivým z páchania trestnej činnosti korupčného charakteru v spolupráci s vysoko postavenými predstaviteľmi relevantných orgánov verejnej moci, bol spoločensky známou osobou a trestnej činnosti sa údajne mal dopustiť napriek medializácii svojej osoby. Na rozdiel od trestnej veci (zasahovanie do nezávislosti súdu), v súvislosti s ktorou ústavný súd myšlienku zníženia rizika pokračovania v trestnej činnosti z dôvodu medializácie osoby sťažovateľa vyslovil, v tomto prípade sa jednotliví protagonisti odkrývajú postupným vykonávaním procesných úkonov a nie sú limitovaní len „*justičným prostredím v Bratislave*“. Aj keď najvyšší súd konštatoval, že dôvod preventívnej väzby je u sťažovateľa stále daný, zároveň upozornil orgány činné v trestnom konaní, že plynutím času, ktorého prirodzenou súčasťou je aj personálna obmena osôb, na ktoré by sa sťažovateľ mohol nakontaktovať alebo s nimi inak spolupracovať pri prípadnom pokračovaní v trestnej činnosti, sa bude znižovať spôsobom priamo úmerným dĺžke vyšetrovania.

33. Sťažovateľ argumentuje odkazom na nálezy ústavného súdu vo veciach sp. zn. III. ÚS 33/2021 a sp. zn. II. ÚS 299/2021 (týkajúce sa osoby toho istého sťažovateľa). V uznesení č. k. III. ÚS 33/2021 ústavný súd konštatoval, že „*ani druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť dôvodom preventívnej väzby na účel § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pokiaľ nie je naplnená dispozícia tejto právnej normy. Dispozícia právnej normy musí byť navyše vykladaná doslovne alebo zužujúco, pretože v trestnom práve nie je možné právne normy vykladať extenzívne, a už vôbec nie v neprospech obvineného (por. II. ÚS 792/2014 body 13.8 až 14). Preto, ak neexistujú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú dôvodnú obavu, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti, potom dôvod preventívnej väzby nie je daný.*“. Najvyšší súd zas poukázal na uznesenie ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 384/2021, v ktorom ústavný súd uviedol, že „*dispozícia §71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je naplnená len vtedy, ak charakter trestnej činnosti v rozsahu vzneseného obvinenia je takou skutočnosťou, ktorá v reálnych súvislostiach a aktuálne (v čase rozhodovania súdu o väzbe) vyvoláva dôvodnú obavu z páchania ďalšej trestnej činnosti obvineným v prípade negatívneho rozhodnutia o väzbe*“.

34. Ústavný súd považuje za potrebné sa na tomto mieste bližšie vyjadriť k záveru, ktorý vyslovil v náleze č. k. III. ÚS 33/2021 z 13. mája 2021, na ktorý sťažovatelia už takmer pravidelne pri namietaní väzobných rozhodnutí v konaní pred ústavným súdom odkazujú. Tento v bode 33 citovaný právny názor ústavného súdu je potrebné interpretovať v tom zmysle, že druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôže byť dôvodom preventívnej väzby sám osebe bez toho, aby k tomu nepristúpila ďalšia okolnosť, a tou je naplnenie dispozície právnej normy vyjadrenej v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Znamená to, že samotný charakter trestnej činnosti nemôže byť a priori dôvodom preventívnej väzby v abstraktnej rovine. Neznamená to však, že druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť dôvodom preventívnej väzby za predpokladu, že v reáliách daného prípadu odôvodňujú dôvodnú obavu, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti. Aj závažnosť trestnej činnosti, opakovanie jednotlivých útokov, páchanie žalovaných skutkov počas dlhšieho obdobia, motív a cieľ trestného činu, ktorý sa kladie obvinenému za vinu, okolnosti spáchania trestného činu, prípadne osoba obvineného či jeho postavenie, funkcia, vplyv, kontakty alebo forma účasti obvineného na páchaní trestného činu, môžu v konkrétnych okolnostiach dotvárať objektívnu konšteláciu, ktorá bude spôsobilá vyvolať obavu z možného pokračovania v trestnej činnosti (podobne I. ÚS 459/2021, III. ÚS 227/2020). Na uvedené poukázal ústavný súd aj v uznesení č. k. IV. ÚS 384/2021, na ktoré odkázal najvyšší súd v napadnutom uznesení. Každé väzobné stíhanie sa vyznačuje určitými špecifikami, ktoré musia byť pred konkrétnym rozhodnutím o väzbe zohľadnené. Také závery sa týkajú aj ostatných alternatív dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku.

35. V prvom rade ústavný súd konštatuje, že dôvody preventívnej väzby sťažovateľa neboli založené len na druhu, charaktere a rozsahu závažnej trestnej činnosti, ale boli okolnosťami, ktoré v tejto konkrétnej veci vzali konajúce súdy do úvahy. Najvyšší súd zdôraznil skutočnosť, že sťažovateľ je v inej trestnej veci právoplatne obvinený za trestný čin podobného charakteru (zasahovanie do nezávislosti súdu). Úvahy sudkyne pre prípravné konanie ŠTS a najvyššieho súdu o osobe sťažovateľa ako možného páchatel'a korupčnej trestnej činnosti, ktorá mala prebiehať opakovane a ktorej cieľom bolo ovplyvňovanie správy verejných vecí, zasahovanie do nezávislosti súdu, resp. krytie nelegálnej činnosti tretích osôb, teda tzv. „vybavovačstvo“ sťažovateľa, skutočnosť, že z týchto činností mal mať sťažovateľ nemalý finančný príjem a predpoklady

vo forme vytvorených kontaktov, nemožno považovať za abstraktné alebo formalistické. Skutočnosť, že všeobecné súdy pri konštatovaní existencie dôvodov preventívnej väzby vzali do úvahy osobu sťažovateľa ako potenciálneho páchatel'a trestnej činnosti, jeho postavenie a z dosiaľ vykonaného dokazovania, minimálne v rovine dôvodného podozrenia, preukázanú sieť kontaktov, cez ktorú mal „vybavovať“ krytie možnej nelegálnej činnosti tretích osôb, považuje ústavný súd za dostatočne konkrétne dôvody existencie preventívnej väzby sťažovateľa, ktoré v tomto štádiu trestného stíhania nemožno považovať za celkom zjavne neopodstatnené. Navyše, sám najvyšší súd upozornil na skutočnosť, že plynutím času, ktorého prirodzenou súčasťou je obmena osôb, ktoré by mohol sťažovateľ kontaktovať alebo s nimi inak spolupracovať, sa bude nebezpečenstvo pokračovania v potenciálnej trestnej činnosti sťažovateľa znižovať s pokračujúcou dĺžkou vyšetovania. S uvedeným konštatovaním najvyššieho súdu je nevyhnutné súhlasiť a navyše ústavný súd upozorňuje, že ústavnú udržateľnosť rozhodnutí všeobecných súdov o väzbe skúma vždy vo väzbe na konkrétne štádium trestného konania, v ktorom sa vec sťažovateľa v čase rozhodovania všeobecných súdov nachádzala, a dĺžku už uplynutej väzby. Inými slovami, ústavná udržateľnosť odôvodnenia existencie dôvodov väzby v počiatočných fázach trestného stíhania nemusí splniť prísnejšie kritériá prieskumu ústavného súdu v neskorších fázach trestného konania.

36. Ústavný súd považuje za potrebné reagovať aj na námietky sťažovateľa a na to reflektujúcu argumentáciu najvyššieho súdu vo vzťahu k medializácii osoby sťažovateľa ako možného relativizujúceho faktora pri posudzovaní preventívneho dôvodu väzby. Ústavný súd túto myšlienku vo vzťahu k sťažovateľovi vyslovil v uznesení č. k. II. ÚS 246/2021-36 zo 6. mája 2021, kde ústavný súd podrobil kritike odôvodnenie existencie preventívneho dôvodu väzby sťažovateľa v inom trestnom stíhaní vedenom proti sťažovateľovi (už spomínané zasahovanie do nezávislosti súdu), keďže sa najvyšší súd opomenul vysporiadať s argumentom sťažovateľa, že jeho medializácia v „*justičnom prostredí v Bratislave*“ bola spôsobilá oslabiť tento väzobný dôvod. Na rozdiel od uvedeného uznesenia však v tomto prípade ústavný súd posudzuje dôvod preventívnej väzby vo svetle iného ďalšieho trestného stíhania sťažovateľa, rovnako korupčného charakteru, ku ktorému malo dochádzať opakovane, vo väčšom rozsahu, v období rokov 2019 a 2020, pričom v tomto prípade sa najvyšší súd touto námietkou zaoberal. Konštatoval pritom, že sťažovateľ bol mediálne a spoločensky známou osobou už skôr, než vznikli akékoľvek relevantné podozrenia z údajného páchania trestnej činnosti, no napriek tejto skutočnosti sa stal dôvodne podozrivým z údajného páchania korupčnej trestnej činnosti v spolupráci s riadiacimi osobami relevantných orgánov verejnej moci. Vzhľadom na skutočnosť, že v súčasnej trestnej veci nie je sťažovateľ obvinený z jedného individuálneho skutku, ako tomu bolo v prípade obvinenia pre zasahovanie do nezávislosti súdu, ale opakovanej činnosti, z ktorej možno vyvodit' akýsi modus operandi v možnom zabezpečovaní si príjmu, nepovažuje ústavný súd ani túto úvahu najvyššieho súdu za arbitrárnu alebo zjavne neodôvodnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa v súvislosti s nenahradením väzby peňažnou zárukou:

37. Sudkyňa ŠTS sa zaoberala aj možnosťou nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a ponukou peňažnej záruky. Do úvahy pritom vzala závažnosť trestnej činnosti korupčného charakteru, rodinné zázemie, profesijné a hmotné predpoklady sťažovateľa pre vedenie riadneho života a dospela k záveru, že žiaden z inštitútov, ktorý bol navrhnutý ako náhrada väzby obvineného v súčasnom štádiu trestného konania, nie je dostatočne účinným

prostriedkom na minimalizáciu hrozby z prípadného konania zakladajúceho dôvod väzby. Náhrada väzby by totiž v súčasnom štádiu trestného konania ani pri uložení primeraných povinností a obmedzení nezabránila aktivitám sťažovateľa, v rámci ktorých by mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti rovnakého druhu. Väzba má v tomto prípade zaisťovacia funkciu a nie je v rozpore so zásadou primeranosti a zdržanlivosti. Sudkyňa taktiež neidentifikovala existenciu žiadnych výnimočných okolností prípadu v zmysle § 80 ods. 2 a § 81 ods. 1 Trestného poriadku. Najvyšší súd sa s uvedeným záverom stotožnil. Nahradenie väzby za týchto okolností peňažnou zárukou alebo dohľadom probačného alebo mediačného úradníka by bolo čisto formálneho charakteru, pričom zdôraznil, že ani sám sťažovateľ neuviedol a ani nenaznačil žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za výnimočné na účely nahradenia väzby sťažovateľa, ktorý je stíhaný za obzvlášť závažný trestný čin.

38. Vzhľadom na charakter korupčnej trestnej činnosti, pre ktorý je v tejto trestnej veci sťažovateľovi vznesené obvinenie, v spojení so všetkými dôvodmi preventívnej väzby, ktoré boli všeobecnými súdmi v tejto konkrétnej veci ustálené, nie je možné ich záver o nemožnosti nahradenia sťažovateľovej väzby miernejšími prostriedkami, t. j. navrhnutou peňažnou zárukou alebo dohľadom probačného alebo mediačného úradníka, považovať za arbitrárny. Pre toto štádium trestného konania považuje ústavný súd toto odôvodnenie nenahradenia väzby miernejšími prostriedkami za ústavne udržateľné.

39. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

40. Pri posúdení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, ktorými najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo/nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (ktorú sťažovateľ prezentuje aj v ústavnej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

41. Vzhľadom na závery, ku ktorým ústavný súd dospel v súvislosti s jednotlivými námietkami sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení najvyššieho súdu v spojení s uznesením

sudkyne pre prípravné konanie ŠTS neidentifikoval také závery alebo odôvodnenia, ktoré by bolo možné považovať z ústavného hľadiska za neudržateľné alebo neospravedlňiteľné, a preto vo vzťahu k základným právam a slobodám podľa ústavy a dohovoru, ktoré sťažovateľ označil ako porušené vo svojej ústavnej sťažnosti, odmietol ústavnú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

42. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa už stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu